

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Xe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 222.800 van 11 maart 2013  
in de zaak A. 201.871/X-14.845.**

In zake :       1. de n.v. B&S PROMOTIONS  
                  2. de n.v. VEKABO  
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                  advocaat Sabien Lust  
                  kantoor houdend te 8310 BRUGGE  
                  Baron Ruzettelaan 27  
                  bij wie woonplaats wordt gekozen  
                  en eveneens  
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                  advocaat Sven Boullart  
                  kantoor houdend te 9000 GENT  
                  Voskenslaan 419

tegen :

1. de stad MENEN  
   bijgestaan en vertegenwoordigd door  
   advocaten Steve Ronse en Meindert Gees  
   kantoor houdend te 8500 KORTRIJK  
   President Kennedypark 6/24  
   bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.               Het beroep, ingesteld op 26 september 2011, strekt tot de  
nietigverklaring van :
  - a. het besluit van 9 juni 2011 van de deputatie van de provincieraad van West-  
Vlaanderen houdende de goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk  
uitvoeringsplan “Leiestraat N 4-1” van de stad Menen, bij uittreksel in het  
Belgisch Staatsblad van 28 juli 2011 bekendgemaakt, en
  - b. het besluit van 28 maart 2011 van de gemeenteraad van de stad Menen  
houdende de definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk  
uitvoeringsplan “Leiestraat (versie februari 2011)”.

## *II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Eric Lanckswertdt heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De eerste verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 maart 2013.

Wvd. kamervoorzitter Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sven Boullart, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Griet Vershingel, die loco advocaten Steve Ronse en Meindert Gees verschijnt voor de eerste verwerende partij, en Sophie Ide, adjunct-adviseur, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswertdt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. De verzoekende partijen zijn eigenaar van een aantal percelen gelegen aan de Leiestraat te Menen, kadastraal bekend sectie A, nr. 476/r/2, 482/k, 469/r en 458/d.

De voormelde percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 4 november 1977 vastgestelde gewestplan Kortrijk gelegen in woongebied.

4. Op 18 november 2009 wordt een eerste plenaire vergadering gehouden met betrekking tot het voorontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: GRUP) “Leiestraat N 4-1” van de stad Menen.

Naar aanleiding van de gemaakte opmerkingen wordt het plan aangepast en op 4 februari 2010 wordt een nieuwe plenaire vergadering georganiseerd.

Andermaal worden aanpassingen aan het plan doorgevoerd en op 12 juli 2010 vindt nogmaals een plenaire vergadering plaats.

5. Op 27 september 2010 stelt de gemeenteraad van de stad Menen het ontwerp van GRUP “Leiestraat N 4-1” voorlopig vast.

Het plangebied is gelegen langsheen de Leie. In het oosten wordt het plangebied begrensd door de Wevelgemstraat, in het zuiden door de Koningin Astridlaan, de Julien Cagniestraat en de Zeno Dewittestraat.

Het ontwerp van GRUP strekt ertoe vrijkomende bedrijfspanden te herbestemmen, de relatie tussen Lauwe-centrum en de Leie te verbeteren, normen vast te leggen voor de beeldkwaliteit langs de Leie, de kwaliteit van het centrum als woongemeenschap te versterken en ruimte te geven aan groen en gemeenschapsvoorzieningen.

6. Tijdens het openbaar onderzoek van 25 november 2010 tot en met 23 december 2010 worden 16 bezwaarschriften ingediend, onder meer door de verzoekende partijen.

7. De adviezen, opmerkingen en bezwaren worden door de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening (hierna: de Gecoro) behandeld tijdens de vergadering van 27 januari 2011.

8. Bij het tweede bestreden besluit van 28 maart 2011 stelt de gemeenteraad van de stad Menen het GRUP “Leiestraat N 4-1” definitief vast.

De percelen van de verzoekende partijen, gelegen langsheen de Leie, worden middels het voormelde GRUP bestemd tot “zone voor gemengde functies”, “zone voor semi publiek groen” en “zone voor natuur”. Er geldt tevens een overdruk “samenhangende ontwikkelingen” en een bebouwingscode 3/2/2-4/24, hetgeen inhoudt dat de betrokken samenhangende ontwikkeling in een derde fase mag worden gerealiseerd, dat het maximaal aantal bouwvolumes 2 bedraagt, dat er minimum 2 en maximum 4 bouwlagen mogen gerealiseerd worden en dat er maximaal 24 woongelegenheden mogen voorzien worden.

9. Bij het eerste bestreden besluit van 9 juni 2011 keurt de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen het GRUP “Leiestraat N 4-1” van de stad Menen goed.

Van dit goedkeuringsbesluit wordt melding gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 28 juli 2011.

#### *IV. Ontvankelijkheid van het beroep*

##### *Uiteenzetting van de opgeworpen excepties*

10. In haar memorie van antwoord vraagt de eerste verwerende partij om te onderzoeken of het beroep tijdig is ingesteld. Verder merkt zij op dat het belang van de verzoekende partijen beperkt is tot de percelen waarvan zij bewijzen eigenaar te zijn. Een mogelijke nietigverklaring zou moeten worden beperkt tot de percelen van de verzoekende partijen.

### *Beoordeling*

11. Het eerste bestreden besluit werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 28 juli 2011. Het op 26 september 2011 ingestelde annulatieberoep is derhalve tijdig.

12. Aangezien, zoals hierna zal blijken, besloten wordt tot de verwerping van het beroep, bestaat er geen noodzaak te onderzoeken of, in geval van vernietiging, tot een gedeeltelijke vernietiging zou dienen te worden besloten.

13. De excepties worden verworpen.

### *V. Onderzoek van het enig middel*

#### *Standpunt van de partijen*

14. De verzoekende partijen leiden een enig middel af uit de schending van artikel 2.2.2, § 1, eerste lid, 1<sup>o</sup>, 2<sup>o</sup> en 7<sup>o</sup> van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen doen gelden dat hun percelen op basis van het bestreden GRUP zijn ingedeeld in fase 3, hetgeen betekent dat ze conform artikel 11.1 van de verordenende voorschriften slechts kunnen worden ontwikkeld nadat de groenvoorzieningen uit fase 1 en fase 2 worden gerealiseerd. De verzoekende partijen menen dat dit in realiteit tot grote rechtsonzekerheid leidt, aangezien door het talmen van de eigenaars van de percelen uit de vorige fases bij de realisatie van de groenvoorzieningen, de realisatie van de terreinen gelegen in fase 3 “voor ettelijke decennia lang geen doorgang zal kunnen vinden”. De verzoekende partijen verwijzen daarbij “illustratief” naar de huidige nog in bedrijf zijnde bedrijfsgebouwen van De Witte Lietaer, die in fase 2 werden ingedeeld. Net op deze percelen dient het grootste aandeel aan

groenvoorzieningen te worden gerealiseerd, terwijl het volgens de verzoekende partijen voor zich spreekt dat dit bedrijf niet direct zal herlokaliseren en bovendien niet geneigd zal zijn om op prioritaire wijze de voorgeschreven groenstrook te realiseren. Bijgevolg bestaat er een risico op “blokkering”, zoals ook reeds werd opgemerkt tijdens de tweede plenaire vergadering van 4 februari 2010. Nochtans zijn de terreinen van de verzoekende partijen bouwrijp en klaar om te ontwikkelen, in tegenstelling tot de terreinen van de b.v.b.a. DCB, die, hoewel ze nog dienen te worden gesaneerd, in de eerste fase zijn ingedeeld. Het strookt dan ook niet met het rechtzekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel om de timing van de ontwikkeling van de percelen van de verzoekende partijen afhankelijk te stellen van andere fases waar de verzoekende partijen geen vat op hebben. De onderbouwing van de planopties bevat geen enkel motief om de opname van de percelen van de verzoekende partijen in een derde (en overigens laatste) fase van ontwikkeling te verantwoorden. Dit op zich alleen maakt een schending uit van de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partijen wijzen er voorts op dat hun percelen volgens het gewestplan gelegen zijn in woongebied en dat de onderliggende planoptie van het betrokken GRUP bestaat in het voorzien van meer woongelegenheid. Vanuit het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden verantwoord waarom de terreinen van de b.v.b.a. DCB, volgens het gewestplan gelegen in een gebied voor milieubelastende industrieën, eerder voor bebouwing in aanmerking zouden mogen komen dan de terreinen van de verzoekende partijen.

Bovendien voldoet het plan op verschillende manieren niet aan de vereisten van de rechtszekerheid en aan de verplichting om te voorzien in een materiële motivering, hoewel dit volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State een absolute vereiste is.

In de eerste plaats voorziet het grafisch plan in de zone waartoe de percelen van de verzoekende partijen behoren, in een aantal “reepsgewijze bestemmingen”. Deze bestemmingen zouden volgens de verzoekende partijen minstens evenwijdig met de Leie moeten lopen. De thans voorziene “loodrechte opdeling” werd terecht bekritiseerd door de deputatie in haar advies van 28 januari 2010. Nergens wordt evenwel gemotiveerd waarom deze opdeling toch behouden blijft. Derhalve ligt niet alleen een schending voor van het

rechtszekerheidsbeginsel, maar eveneens van de materiële motiveringsplicht. Voorts wordt op het grafisch plan geen kadastrale weergave voorzien van de verschillende kadastrale percelen gelegen binnen elk bestemmingsgebied. De verzoekende partijen zetten uiteen dat dit een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel, vermits zij op geen enkele manier kunnen achterhalen in welk bestemmingsgebied hun percelen precies gelegen zijn.

In de tweede plaats voeren de verzoekende partijen aan dat de op basis van het inrichtingsvoorstel in de planopties aangenomen oppervlakteverhoudingen, met name de zones die voor bebouwing in aanmerking komen, niet overeenstemmen met de bebouwbare zones aangegeven in het grafisch plan. Voor deze afwijking wordt geen enkele verantwoording gegeven. Bovendien leidt dit opnieuw tot rechtsonzekerheid in hoofde van de verzoekende partijen, vermits het plan nalaat ondubbelzinnig te vermelden welke zone nu precies al dan niet bebouwbaar is voor woongelegenheden.

In de derde plaats merken de verzoekende partijen op dat de aanwijzing van gedeelten van hun percelen als zone voor natuur en als zone voor semi publiek groen op geen enkele wijze gemotiveerd wordt door de planopties. De verzoekende partijen zien dan ook geen enkele rechtvaardiging voor een dergelijke bestemming zodat een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt.

In de vierde plaats doen de verzoekende partijen gelden dat het onduidelijk is of en in welke mate hun terreinen in aanmerking komen voor planschade. Artikel 2.2.2, § 1, eerste lid, 7° VCRO vereist dat een RUP een register moet bevatten van de percelen waarop een bestemmingswijziging wordt doorgevoerd die aanleiding kan geven tot planschadevergoeding. Het RUP is daarover evenwel zeer vaag en bevat slechts een vermelding in zeer algemene termen. Deze vermelding miskent onmiskenbaar het rechtszekerheidsbeginsel en dient verduidelijkt te worden door een verwijzing naar een precieze opsomming van de kadastrale percelen en de delen ervan die voor planschadevergoeding in aanmerking komen.

In de vijfde plaats stellen de verzoekende partijen dat het grafisch plan en de stedenbouwkundige voorschriften precisie en duidelijkheid missen met betrekking tot het maximum aantal toegelaten bouwvolumes dat in

een samenhangende ontwikkeling mag worden gerealiseerd, alsook met betrekking tot het maximaal aantal woongelegenheden en het minimum en maximum aantal bouwlagen. De verzoekende partijen verduidelijken dat uit de bebouwingscode van de zone waarin hun terreinen zijn gelegen, kan worden afgeleid dat er maximum 2 bouwvolumes toegelaten zijn. Het is evenwel zeer onduidelijk of men de huidige bestaande bouwvolumes (met name de vandaag bestaande woningen) daartoe moet rekenen. Indien dit het geval zou zijn, dan leidt dit de facto tot een bouwverbod van bijkomende bouwvolumes binnen de samenhangende ontwikkeling. Het plan biedt derhalve geen rechtszekerheid en dient de noodzakelijke verduidelijking aan te brengen, minstens dient het te definiëren wat er onder bouwvolume wordt begrepen. Dezelfde opmerking geldt voor het maximum toegelaten aantal woongelegenheden die volgens de bebouwingscode 24 bedraagt. Ook daar diende het plan te verduidelijken of de bestaande woongelegenheden al dan niet in dit aantal inbegrepen zijn. Inzake het minimum en maximum aantal bouwlagen, voorziet de bebouwingscode in een minimum van 2 en een maximum van 4, terwijl in de onderbouwing van de planopties wordt gesteld dat in de betrokken zone tussen 4 en 6 bouwlagen aangewezen zijn. Ook dit maakt een schending uit van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen stellen ten slotte dat het plan, gelet op de voorgaande kritieken, bovendien ook de zorgvuldigheidsplicht schendt, omdat elke gemiddelde voorzichtige overheid een dergelijke handeling niet zou stellen.

15. De eerste verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat artikel 2.2.3, § 1 VCRO een decretale basis biedt om een gefaseerde bebouwing te voorzien in uitvoeringsplannen. Ook de Raad van State oordeelde reeds dat een gefaseerde uitvoering geen schending van de rechtszekerheid uitmaakt. In casu is uitdrukkelijk voorzien wanneer de volgende fase een aanvang neemt. Bovendien bepaalt het bestreden GRUP dat de groenvoorzieningen steeds in de eerste fase van de desbetreffende samenhangende ontwikkeling dienen te worden gerealiseerd. In die zin is er dan ook geen sprake van rechtsonzekerheid of schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De eerste verwerende partij verwijst vervolgens naar de behandeling van het bezwaar van de verzoekende

partijen waarin de beweerdelijk gebrekkige motivering van de opname van hun percelen in de derde fase reeds werd aangevoerd. Naar aanleiding van dit bezwaar werd geadviseerd om de fasering te motiveren in de toelichtingsnota. Het plan werd ook effectief in die zin aangepast. De eerste verwerende partij werpt voorts op dat de huidige bestemming als woongebied door het gewestplan nu eenmaal kan worden opgeheven door het GRUP.

Met betrekking tot de kritiek van de verzoekende partijen aangaande de “reepsgewijze bestemmingen” verwijst de eerste verwerende partij naar de weerlegging van een gelijkaardig bezwaar naar aanleiding van het openbaar onderzoek. In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat het inrichtingsvoorstel niet strookt met de bebouwbare zones zoals aangegeven in het grafisch plan, doet de eerste verwerende partij gelden dat enkel het grafisch plan verordenend is. Het door de verzoekende partijen gewraakte plan betreft slechts een voorstel. De eerste verwerende partij doet voorts gelden dat er in het GRUP een verantwoording terug te vinden is voor de bestemming van de percelen van de verzoekende partijen als zone voor natuur, zone voor semi-publiek groen en zone voor gemengde functies. Voor wat betreft de planschade voert de eerste verwerende partij aan dat niet decretaal is bepaald dat een opsomming moet worden gegeven van alle percelen die in aanmerking komen voor een planschadevergoeding. Een grafische weergave, zoals in het bestreden plan, volstaat. Dit plan werd bovendien opgemaakt met de kadastrale legger als “onderlegger”, zodat ook in die zin geen sprake kan zijn van rechtsonzekerheid. Ten slotte verwijst de eerste verwerende partij met betrekking tot de aangevoerde onduidelijkheid van de bebouwingscode eveneens naar de bespreking van een gelijkaardig bezwaar, naar aanleiding waarvan het plan werd aangepast.

16. De tweede verwerende partij schetst in haar memorie van antwoord vooreerst de context waarin het bestreden GRUP tot stand is gekomen. Ze legt daarbij de nadruk op het belang van de fasering, die maximale zekerheid moet verschaffen over de realisatie van de zone voor semi-publiek groen, het voornaamste streefdoel van de tweede verwerende partij. Deze fasering is voldoende duidelijk uitgewerkt: er is voldoende duidelijkheid over de omvang van de verschillende fases en het aanvangstijdstip waarop met de uitvoering van

een volgende fase een aanvang kan worden genomen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen menen, impliceert deze fasering evenmin een schending van het gelijkheidsbeginsel. De mogelijkheden van de percelen van de verzoekende partijen worden met het bestreden GRUP ten opzichte van het gewestplan immers uitgebreid. De mogelijkheden van de percelen van de b.v.b.a. DCB, die deel uitmaken van fase 1, zijn in vergelijking beperkter. Bij de concrete invulling van de fasering werd overigens ook niet willekeurig tewerk gegaan. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun bouwvrije percelen gelegen in woongebied als enige werden weerhouden tot de derde fase.

Voorts doet de tweede verwerende partij gelden dat voor het niet weerhouden van de suggestie om de bestemmingen evenwijdig met de Leie te voorzien, wel degelijk een verantwoording is terug te vinden, met name het behoud van de open zichten op de Leie vanuit de Leiestraat. Vervolgens stelt de tweede verwerende partij dat uit geen enkele bepaling blijkt dat het grafisch plan zou moeten werken met een kadastrale weergave van de percelen. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat de verzoekende partijen zeer goed weten welke bestemmingen hun percelen middels het GRUP toegemeten krijgen. Met betrekking tot de oppervlakteverhoudingen in het inrichtingsvoorstel stelt de tweede verwerende partij dat de verzoekende partijen er volledig aan voorbijgaan dat het slechts om een voorstel gaat. Dit plan heeft dan ook louter een indicatieve waarde en is geenszins bindend. Het is trouwens sterk overdreven te stellen dat het verordenend plan in geen enkel opzicht uitvoering geeft aan het inrichtingsvoorstel. Voorts is er in het bestreden plan wel degelijk een motivering terug te vinden op basis waarvan een gedeelte van de percelen van de verzoekende partijen als zone voor semi-publieke grond worden bestemd. Hiermee wenst men te voldoen aan de beleidskeuze om bijkomend groen te voorzien. Het plan bevat tevens een duidelijke grafische weergave van de percelen die voor planschade in aanmerking komen. De aanduidingen zijn voldoende duidelijk voor de verzoekende partijen om te kunnen inschatten in welke mate zij aanspraak zouden kunnen maken op planschadevergoeding. Met betrekking tot het feit dat op de percelen van de verzoekende partijen minimum 2 en maximum 4 bouwlagen zijn toegelaten, merkt de tweede verwerende partij op dat de bebouwingscodes ten aanzien van de aanpalende samenhangende

ontwikkelingen die als zone voor gemengde functies zijn ingekleed een aantal bouwlagen voorzien dat varieert tussen de 3 en de 5. Het verschil met de initieel voorziene minimale en maximale bouwlagen van 4 en 6 is dan ook minder groot dan de verzoekende partijen willen laten uitschijnen. Bovendien tonen de verzoekende partijen geenszins aan in welke mate de toepasselijke minima en maxima de geformuleerde doelstelling inzake de realisatie van een ruim woonaanbod met aandacht voor de maximalisatie van de openheid en de toegankelijkheid van de Leievallei in het gedrang brengen.

De tweede verwerende partij besluit dat haar geen onzorgvuldig optreden kan worden verweten nu zij erover heeft gewaakt dat het GRUP, mede door de voorziene fasering, in de daadwerkelijke realisatie van (semi)-publieke groenruimten voorziet.

17. In de memorie van wederantwoord werpen de verzoekende partijen vooreerst op dat het voorschrift dat stelt dat de groenvoorziening steeds in de eerste fase van de desbetreffende samenhangende ontwikkeling wordt gerealiseerd, slechts geldt indien een ontwikkelaar opteert voor een gefaseerde vergunning van zijn project middels verschillende vergunningen en dus niet wanneer hij opteert voor één enkele vergunning. Minstens dient te worden vastgesteld dat dit voorschrift onduidelijk is en derhalve het rechtszekerheidsbeginsel schendt omdat de eerste verwerende partij het totaal anders interpreteert. De verzoekende partijen herhalen verder dat er voor de opname van hun terreinen in de derde fase geen enkel motief wordt gegeven. De passage waarin wordt gesteld dat “in de derde fase (...) de ontwikkelingen (worden) voorzien op de terreinen die niet op korte termijn zullen beschikbaar zijn omwille van bestaande bedrijfsactiviteiten of (een) complexe eigendomsstructuur” kan niet gelden als een deugdelijk motief. De percelen van de verzoekende partijen zijn immers bouwrijp. De eerste verwerende partij is daarvan zeker niet onwetend, aangezien de verzoekende partijen voor deze terreinen tot tweemaal toe een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning hebben ingediend die door de eerste verwerende partij telkenmale werd geweigerd. Dat desgevallend bepaalde eigendomsstructuren “complex” zouden zijn, verantwoordt volgens de verzoekende partijen niet dat de ontwikkeling van

die eigendommen vanuit stedenbouwkundig oogpunt op de lange baan zouden moeten worden geschoven. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel verduidelijken de verzoekende partijen nog dat, wanneer de onderliggende planoptie van het betrokken GRUP gelegen is in het voorzien van meer woongelegenheid, niet kan worden verantwoord waarom de terreinen gelegen in een gebied voor milieubelastende industrieën volgens het huidige toepasselijke gewestplan eerder voor bebouwing in aanmerking zouden kunnen komen dan de terreinen van de verzoekende partijen.

Voorts betogen de verzoekende partijen dat de verwerende partijen niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat een duidelijke grafische weergave wordt gegeven waaruit de ligging van hun percelen zou moeten blijken of nog dat het kaartmateriaal een kadastrale weergave zou uitmaken. Integendeel kunnen de verzoekende partijen daaruit niet afleiden of de gebruikte kleurschakeringen hun gehele percelen betreffen.

Wat betreft hun kritiek dat de in de planopties aangenomen oppervlakteverhoudingen niet overeenstemmen met de bebouwbare zones op het grafisch plan, doen de verzoekende partijen nog gelden dat te kort is geschoten aan de verantwoordingsplicht wat betreft de planopties. Er is niet gemotiveerd waarom werd afgeweken van het inrichtingsvoorstel.

Voorts staan de verzoekende partijen nog stil bij het punt dat er op geen enkele wijze werd gemotiveerd waarom hun percelen werden aangewezen als ten dele vallend in een zone voor natuur en een zone voor semi-publiek groen. De passages waarnaar de verwerende partijen in hun respectievelijke memories verwijzen, kunnen dienaangaande geen voldoende verantwoording bieden.

18. In de laatste memorie stellen de verzoekende partijen nog dat het zowel voor henzelf als voor de planoverheid totaal onvoorzienbaar is wanneer de ontwikkeling van hun percelen kan plaatsvinden, vermits de uitvoering gebonden is aan de eigenaars van de percelen die vallen onder fase 1 en 2. Er is geen enkele tijdsbepaling gesteld ten aanzien van de eerste twee faseringen, maar slechts een verwijzing naar een voorwaarde, met name de realisatie van de groenvoorzieningen, wat het voor de verzoekende partijen onmogelijk maakt om

op een rechtszekere wijze te weten wanneer zij kunnen aanvangen met de ontwikkeling van hun percelen. Ook de plannende overheid heeft geen vat op het zich voordoen van deze voorwaarde, wat het voorschrift in casu eveneens een rechtsonzeker karakter geeft.

Met betrekking tot de “povere” motivering van “de loodrechte reepsgewijze bestemming” doen de verzoekende partijen gelden dat deze geenszins voldoet aan de “verzwaarde, concretere en zorgvuldigere” motiveringsplicht die van toepassing is aangezien de plannende overheid hiermee afwijkt van bezwaren die werden bijgetreden door de tweede verwerende partij.

Verder stellen de verzoekende partijen dat het gebrek aan motivering voor het verlaten van de bebouwbare zones uit het inrichtingsvoorstel, niet kan worden verholpen met de stelling dat het slechts het verordenend plan en de verordenende voorschriften zijn die van belang zijn.

Voorts betwisten de verzoekende partijen dat een louter grafische weergave zou volstaan met betrekking tot de planschadevergoeding. Het in artikel 2.2.2, § 1, eerste lid, 7° VCRO bedoelde register, zij het al dan niet grafisch, dient nog steeds op rechtszekere wijze de percelen te omvatten waarvoor een bestemmingswijziging wordt doorgevoerd welke aanleiding kan geven tot een planschadevergoeding. In casu laat de grafische bestemmingswijziging helemaal niet toe om uit te maken welke delen van hun percelen precies het voorwerp uitmaken van een bestemmingswijziging en in aanmerking komen voor planschade.

Ten slotte voeren de verzoekende partijen nog aan dat het plan zelf diende te verduidelijken of de bestaande gebouwen moeten worden meegerekend in het maximum aantal bouwvolumes binnen de samenhangende ontwikkeling. De verduidelijking die dienaangaande wordt gegeven in het advies van de Gecoro kan niet volstaan, nu de Gecoro slechts een adviesinstantie is en zeker niet de auteur van het GRUP.

### *Beoordeling*

19. Artikel 2.2.2, § 1, eerste lid, 1°, 2° en 7° VCRO bepaalt wat volgt:

“§ 1 Een ruimtelijk uitvoeringsplan bevat:

1° een grafisch plan dat aangeeft voor welk gebied of welke gebieden het plan van toepassing is;

2° de erbij horende stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming, de inrichting en/of het beheer, en, desgevallend, de normen, vermeld in artikel 4.1.12 en 4.1.13 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende het grond- en pandenbeleid;

(...)

7° in voorkomend geval, een register, al dan niet grafisch, van de percelen waarop een bestemmingswijziging wordt doorgevoerd die aanleiding kan geven tot een planschadevergoeding, vermeld in artikel 2.6.1, een planbatenheffing, vermeld in artikel 2.6.4, of een compensatie, vermeld in boek 6, titel 2 of titel 3, van het decreet van 27 maart 2009 betreffende het grond- en pandenbeleid.”

Volgens het beginsel van de rechtszekerheid moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht.

Dit impliceert onder meer dat stedenbouwkundige voorschriften zoals in het bestreden GRUP op voldoende duidelijke wijze moeten worden geformuleerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt onder meer in dat de overheid haar besluiten op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden door de relevante gegevens en de op het spel staande belangen te inventariseren en deze gegevens en belangen tegen elkaar af te wegen in het licht van het doel van het besluit.

De aangehaalde bepaling en beginselen impliceren evenwel niet dat de overheid die een ruimtelijk uitvoeringsplan uitvaardigt, alle aspecten ervan op een precieze en gedetailleerde wijze moet regelen. Het vereiste van voorspelbaarheid en nauwkeurigheid van stedenbouwkundige voorschriften verhindert inderdaad niet dat deze voorschriften flexibel kunnen worden opgevat, noch dat deze binnen redelijke grenzen een bepaalde discretionaire bevoegdheid kunnen verlenen aan de vergunningverlenende overheden bij het beoordelen van een concrete aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning.

Artikel 2.2.3, § 1 van de VCRO bepaalt dat de stedenbouwkundige voorschriften van die aard kunnen zijn dat ze na verloop van tijd in werking treden of dat de inhoud op een bepaald tijdstip verandert. Deze

bepaling stelt verder ook dat stedenbouwkundige voorschriften modaliteiten kunnen voorschrijven die bij de inrichting van het gebied in acht moeten worden genomen.

20. Ingevolge het bestreden GRUP komen de percelen van de verzoekende partijen onder meer te liggen in een “zone voor gemengde functies” (zone 6). Volgens de verordenende voorschriften (artikel 6.1) kunnen in die zone wonen en aan het wonen verwante activiteiten en voorzieningen nevensgeschikt zijn aan elkaar. In die zone geldt ook een overdruk “samenhangende ontwikkelingen” (artikel 11).

Artikel 11.1 van de verordenende voorschriften bepaalt wat volgt:

“De verschillende samenhangende ontwikkelingen worden gefaseerd gerealiseerd. De fase waarin de samenhangende ontwikkeling kan gerealiseerd worden is aangegeven in de bebouwingscode. Een volgende fase mag pas aangesneden worden wanneer de groenvoorzieningen van de vorige fase zijn gerealiseerd.”

Artikel 10 van de verordenende voorschriften (“Overdruk: bebouwingscode”) omvat een artikel 10.1 dat als volgt luidt:

“De bebouwingscode die op het verordenend plan is weergegeven geeft in volgorde volgende bepalingen aan:

De fase waarin de samenhangende ontwikkeling mag gerealiseerd worden/het maximaal aantal bouwvolumes dat in een samenhangende ontwikkeling mag gerealiseerd worden/het minimum - en maximum aantal bouwlagen dat in de samenhangende ontwikkeling moet - of mag gerealiseerd worden/ het maximaal aantal woongelegenheden dat in het bebouwbare deel van de samenhangende ontwikkeling mag worden voorzien.

Waar in de bebouwingscode een x voorkomt, betekent dit dat er geen minimum of maximum gekoppeld wordt.”

In de toelichting bij dit artikel 10.1 staat onder meer te lezen:

“De voorschriften bij deze overdruk zijn van toepassing binnen de zones voor ‘gemengde functies’, ‘centrumfuncties’ en voor ‘wonen met beperkte nevenfuncties’.”

Voor de percelen van de verzoekende partijen geldt de code 3/2/2-4/24. Dit betekent dat de fase waarin de samenhangende ontwikkeling mag worden gerealiseerd de fase 3 is. Gelet op artikel 11.1 van de stedenbouwkundige voorschriften mag deze fase 3 pas worden aangesneden wanneer de groenvoorzieningen van de vorige fases, met name fase 1 en 2, zijn gerealiseerd.

21. De verzoekende partijen menen dat het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn geschonden omdat zij niet weten wanneer fase 3 van het GRUP zal kunnen worden aangevat en zij daarop ook geen vat hebben.

Hoewel het tijdstip waarop fase 3 een aanvang zal nemen, nog niet precies te bepalen is, is het wel duidelijk bepaalbaar: de derde fase kan worden aangevat wanneer de groenvoorzieningen in fase 1 en fase 2 zijn gerealiseerd. Het betrokken voorschrift is voldoende toegankelijk, duidelijk en voorzienbaar. Met de loutere vaststelling dat de aanvang van de derde fase aldus afhankelijk wordt gemaakt van de eigenaars van de percelen uit fase 1 en fase 2 en de verzoekende partijen hierop geen vat hebben, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat het GRUP een toestand van rechtsonzekerheid doet ontstaan.

22. Anders dan de verzoekende partijen dat zien, staat het feit dat hun percelen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan gelegen zijn in woongebied, er niet aan in de weg dat de stellers van het GRUP konden opteren voor een bestemming en verordenende voorschriften die ertoe strekken dat de percelen van de verzoekende partijen niet onmiddellijk bebouwbaar zullen zijn met nieuwe woongelegenheden.

Zoals blijkt uit artikel 7.4.5 VCRO en ook is bevestigd tijdens de parlementaire bespreking (Parl. St. VI. Parl. 1998-1999, nr. 1332/1, 81 en nr. 1332/8, 8-10) kan een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan het bestaande gewestplan vervangen. Ten overvloede weze er aan herinnerd dat de ruimtelijke uitvoeringsplannen toekomstgericht zijn, zodat de daardoor gegeven bestemming niet dient overeen te stemmen met de bestaande toestand of met de in het gewestplan gegeven bestemming.

De verzoekende partijen hadden in hun bezwaarschrift tijdens het openbaar onderzoek reeds doen gelden dat er niet of onvoldoende wordt verantwoord waarom hun percelen pas in de derde fase kunnen worden ontwikkeld, terwijl ze volgens het gewestplan gelegen zijn in woongebied.

Dit bezwaar werd door de Gecoro als volgt besproken:

“Het RUP is inderdaad in belangrijke mate gefocus(t) op de terreinen die momenteel bestemd zijn voor milieubelastende industrieën. Slechts een deel van deze terreinen zijn in eigendom van DCB. Andere delen zijn in eigendom van de Witte Lietaer, Sicoplan, en nog verschillende andere partijen. De fasering van het plan houdt rekening met de mate waarin de terreinen voor milieubelastende industrieën vrijkomen van gebruik. Voor de woongebieden wordt geen inschatting gemaakt van het tijdspad waarop de terreinen (of woningen) vrijkomen van gebruik en dus kunnen worden opgenomen in een samenhangende ontwikkeling. Op het terrein van de bezwaarindieners staan nog verschillende woongelegenheden. Het is niet mogelijk om in te schatten wanneer deze woningen vrijkomen en vervolgens kunnen worden geïntegreerd in een samenhangende ontwikkeling. Omdat de stad Menen het niet wenselijk acht dat nieuwe appartementen zouden worden opgericht ‘in de achtertuin van de bestaande woningen in de Leiestraat’, werd geopteerd o(m) de bestaande woningen mee in de samenhangende ontwikkeling op te nemen. De bebouwingscode is van toepassing voor de hele samenhangende ontwikkeling, dus met inbegrip van de bestaande bebouwing. Dit zorgt ervoor dat nieuwe bouwvolumes pas kunnen ontwikkeld worden wanneer de woningen in de semi-openbare zones kunnen worden verwijderd en nieuwe bouwblokken niet ‘in de achtertuin’ van de bestaande woningen worden ingeplant. Omdat verwacht wordt dat de bestaande woningen nog geruime tijd zullen blijven bestaan; wat als gevolg heeft dat nieuwe ontwikkelingen pas op lange termijn mogelijk zijn, werden de terreinen van de bezwaarindieners in fase 3 opgenomen. Deze motivering is niet opgenomen in het RUP.”

Vervolgens werd geadviseerd om de fasering zoals opgenomen in het verordenend plan te motiveren in de toelichtingsnota. In de toelichtingsnota wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“In het plan wordt een fasering voorzien in de ontwikkelingen. De fasering heeft tot doel om het aanbod aan bijkomende woningen gespreid in de tijd tot stand te laten komen, rekening houdende met de realisatie van groenstructuren en ander minder winstgevend onderdelen van het RUP. Anderzijds is de fasering ook een instrument om druk uit te oefenen op de realisatie van bepaalde gebieden, vanuit de andere gebieden. De belangrijkste ruimtelijke structuren, zijnde de ontwikkelingen langs de Leiestraat worden in (de) eerste fase voorzien. In (de) tweede fase worden de ontwikkelingen in de Leiestrip voorzien. In (de) derde fase worden de ontwikkelingen voorzien op de terreinen die niet op korte termijn zullen

beschikbaar zijn omwille van bestaande bedrijfsactiviteiten of complexe eigendomsstructuur.”

Hieruit blijkt dat er afdoende motieven voorhanden waren om de ontwikkeling van de terreinen van de verzoekende partijen in de derde fase onder te brengen. Uit het dossier blijkt ook dat de bestreden beslissingen op dit punt zorgvuldig werden voorbereid, in die zin dat de relevante feitelijke gegevens werden in acht genomen en dat tot een zorgvuldige belangenafweging werd overgegaan. De verzoekende partijen brengen hier enkel tegen in dat hun percelen naar hun mening “bouwrijp” zijn en dat de omstandigheid dat bepaalde eigendomsstructuren “complex” zouden zijn, niet verantwoordt dat de ontwikkeling van die eigendommen vanuit stedenbouwkundig oogpunt op de lange baan zou moeten worden geschoven. Uit deze argumentatie blijkt enkel dat de verzoekende partijen van oordeel zijn dat het resultaat van de belangenafweging er anders had moeten uitzien, maar hieruit blijkt niet dat de stellers van het GRUP onzorgvuldig te werk gingen of dat hun beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

23. De verzoekende partijen menen dat het bestreden GRUP het gelijkheidsbeginsel schendt omdat niet kan worden verantwoord waarom de terreinen gelegen in een gebied voor milieubelastende industrieën volgens het gewestplan, eigendom van de b.v.b.a. DCB, eerder voor bebouwing in aanmerking zouden mogen komen dan hun percelen, die volgens het gewestplan gelegen zijn in woongebied.

Het gelijkheidsbeginsel is geschonden indien in rechte en in feite gelijke situaties zonder objectieve en redelijke verantwoording ongelijk worden behandeld. De verzoekende partijen die de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoeren, moeten dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aantonen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de percelen van de verzoekende partijen onder meer in een “zone voor gemengde functies” (zone 6) liggen, terwijl de terreinen van de b.v.b.a. DCB in een “zone voor wonen met beperkte nevenfuncties” (zone 8) liggen. In beide zones gelden verschillende mogelijkheden, zodat zij niet zonder meer vergelijkbaar zijn. De verzoekende

partijen tonen niet aan dat er binnen zones die volgens het gewestplan als woongebied bestemd waren, sommige eigenaars binnen de “zone voor gemengde functies” met bouwcode 3/2/2-4/24 vallen, en andere niet. Eerder werd reeds vastgesteld dat de stellers van het plan over afdoende motieven beschikten om de percelen van de verzoekende partijen in de ontwikkelingsfase 3 onder te brengen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

24. Voorts dient te worden vastgesteld dat er in het bestreden GRUP wel degelijk een motivering is terug te vinden op basis waarvan de door de verzoekende partijen aangehaalde “reepsgewijze” bestemmingen loodrecht op de Leie staan. Uit de toelichtingsnota bij het bestreden GRUP blijkt immers dat deze loodrechte ligging ertoe strekt de open zichten op de Leievallei te vrijwaren.

In zoverre de verzoekende partijen dienaangaande steunen op het advies van 28 januari 2010 van de tweede verwerende partij naar aanleiding van de tweede plenaire vergadering, kan worden verwezen naar het advies van de Gecoro, waarin naar aanleiding van een gelijkaardig bezwaar van de verzoekende partijen het volgende wordt opgemerkt:

“Het advies van de deputatie, waarnaar verwezen wordt in het bezwaar heeft betrekking op een totaal andere uitwerking van het verordenend plan. Het advies is niet meer relevant voor het RUP in haar huidige vorm. Er werd immers tegemoet gekomen aan de opmerking van de deputatie door alle bebouwbare zones gelegen tussen de Leie en de Leiestraat/Koningin Astridlaan dezelfde bestemming te geven; met name: zone voor gemengde functies.”

De verzoekende partijen betrekken deze weerlegging niet bij hun middel en verduidelijken dan ook niet in welke zin het bedoelde advies nog relevant kan zijn. Er valt dan ook niet in te zien in welke zin er in casu sprake zou zijn van een “verzwaarde, concretere en zorgvuldigere” motiveringsplicht, zoals de verzoekende partijen in hun laatste memorie voorhouden.

25. Artikel 2.2.2, § 1, eerste lid, 1° VCRO bepaalt dat een RUP een grafisch plan bevat dat aangeeft voor welk gebied of welke gebieden het plan van toepassing is. Deze bepaling vereist niet dat een verordenend plan wordt

opgemaakt waarop de verschillende kadastrale percelen zijn afgebakend. Bovendien blijkt het verordenend plan bij het bestreden GRUP voldoende nauwkeurig opdat de verzoekende partijen zouden weten in welke zones hun percelen vallen, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Overigens blijkt uit het verzoekschrift en het daarin ontwikkelde middel dat de verzoekende partijen niet onwetend zijn over de bestemmingen die hun kadastrale percelen hebben gekregen, vermits zij hierop kritiek uiten.

26. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn geschonden doordat de in de planopties aangenomen oppervlakteverhoudingen, met name de zones die voor bebouwing in aanmerking komen, niet overeenstemmen met de bebouwbare zones op het grafisch plan. Om te weten welke zones bebouwbaar zijn en welke voorschriften er in dat verband gelden, zijn immers niet de oppervlakteverhoudingen in het inrichtingsvoorstel, maar wel het verordenend plan en de verordenende voorschriften doorslaggevend. Dit plan en de bijhorende voorschriften zijn voldoende duidelijk opdat de verzoekende partijen op rechtszekere wijze zouden weten welke bebouwingsmogelijkheden er bestaan in de diverse zones.

In antwoord op een gelijkaardige grief van de verzoekende partijen naar aanleiding van het openbaar onderzoek, stelde de Gecoro onder meer het volgende:

“In het verordenend plan zijn de bebouwbare zones ruimer dan waar is weergegeven in de oppervlakteberekening van figuur 26 in het toelichtend deel. De reden daarvoor is dat de stad de toekomstige ontwikkelaars nog flexibiliteit wenst te geven met betrekking tot de precieze inplanting van de bouwvolumes. Het inrichtingsvoorstel is slechts een illustratieve weergave van de mogelijkheden (weliswaar een maximaal voorstel). Het verordenend plan wijkt niet af van de opties zoals weergegeven in het inrichtingsvoorstel (...).”

Door de voorgaande weerlegging niet bij hun middel te betrekken, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de motiveringsplicht werd geschonden.

27. De bestemming van een deel van de percelen van de verzoekende partijen als zone voor natuur en zone voor semi-publiek groen wordt in het bestreden plan verantwoord vanuit de algemene beleidskeuze om bijkomend groen te voorzien. Tevens blijkt uit de toelichtingsnota dat deze groene zones ertoe strekken de open zichten op de Leievallei te behouden. Ook in dit opzicht kan er derhalve geen sprake zijn van een schending van de motiveringsplicht.

28. Artikel 2.2.2, § 1, eerste lid, 7° VCRO bepaalt dat het RUP in voorkomend geval een register bevat, al dan niet grafisch, van de percelen waarop een bestemmingswijziging wordt doorgevoerd die aanleiding kan geven tot een planschadevergoeding. Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat een grafische weergave van de percelen kan volstaan. Het bestreden GRUP bevat een plan met de gebieden die in aanmerking komen voor planschade. Aan de hand van dit plan kunnen de verzoekende partijen op een voldoende rechtszekere wijze weten welke delen van hun percelen in aanmerking komen voor planschade.

29. De grieven die de verzoekende partijen thans aanhalen met betrekking tot de onduidelijkheid van de stedenbouwkundige voorschriften, werden ook reeds tot uitdrukking gebracht in hun bezwaarschrift dat zij tijdens het openbaar onderzoek hebben ingediend. In antwoord op deze bezwaren heeft de Gecoro verwezen naar artikel 10.1 van de verordenende voorschriften en gesteld dat, gezien telkens over de “samenhangende ontwikkeling” wordt gesproken, het duidelijk is dat de code van toepassing is voor het geheel binnen de overdruk “samenhangende ontwikkeling”. De Gecoro wijst er op dat het algemeen voorschrift van artikel 10.1 rechtszekerheid geeft voor de bestaande bebouwing die afwijkt van de voorschriften. Uit dit advies van de Gecoro kan worden afgeleid dat “het geheel” slaat op reeds bestaande bebouwing. Dit sluit ook aan bij artikel 10.1 van de verordende voorschriften waarin sprake is van “het maximum aantal bouwvolumes dat in een samenhangende ontwikkeling mag gerealiseerd worden” en “het maximaal aantal woongelegenheden dat in het bebouwbare deel van de samenhangende ontwikkeling mag worden voorzien”. In het advies van de Gecoro wordt verder tevens gesteld:

“Op het terrein van de bezwaarindieners staan nog verschillende woongelegenheden. Het is niet mogelijk om in te schatten wanneer deze woningen vrijkomen en vervolgens kunnen worden geïntegreerd in een samenhangende ontwikkeling. Omdat de stad Menen het niet wenselijk acht dat nieuwe appartementen zouden worden opgericht ‘in de achtertuin van de bestaande woningen in de Leiestraat’, werd geopteerd o(m) de bestaande woningen mee in de samenhangende ontwikkeling op te nemen. De bebouwingscode is van toepassing voor de hele samenhangende ontwikkeling, dus met inbegrip van de bestaande bebouwing. Dit zorgt ervoor dat nieuwe bouwvolumes pas kunnen ontwikkeld worden wanneer de woningen in de semi-openbare zones kunnen worden verwijderd en nieuwe bouwblokken niet ‘in de achtertuin’ van de bestaande woningen worden ingeplant.”

Uit het voorgaande blijkt dat de bestaande gebouwen moeten worden meegerekend in de samenhangende ontwikkeling. Het feit dat de voorgaande verduidelijking is terug te vinden in het advies van de Gecoro, maakt het bestreden plan niet onwettig. Evenmin valt in te zien - en de verzoekende partijen verduidelijken ook niet - in welke zin de opmerking dat “dit de facto (leidt) tot een bouwverbod van bijkomende bouwvolumes binnen de samenhangende ontwikkeling” aanleiding zou kunnen geven tot de onwettigheid van het plan.

30. Anders dan de verzoekende partijen voorhouden, druist het feit dat de bouwhoogte op de percelen van de verzoekende partijen beperkt is tot minimum 2 en maximum 4 bouwlagen, niet in tegen de planopties zoals uiteengezet onder de hoofding “6.5 Onderbouwing van de opties” in de toelichtingsnota. Hierin wordt immers onder meer gesteld dat de bepalingen in verband met de bouwhoogten niet alleen zijn bedoeld om een woonaanbod voor een ruim publiek aan de Leie te realiseren, maar ook en tegelijkertijd om de openheid en toegankelijkheid van de Leievallei te maximaliseren. Verder in de toelichtingsnota wordt verduidelijkt dat de voorschriften met betrekking tot de bouwhoogte van de volumes in de Leiestrip worden opgesteld om een speelse variatie van bouwhoogten met maximum 6 bouwlagen te bekomen en dat de bouwhoogten worden gedifferentieerd om een harmonische overgang te voorzien tussen de bestaande bebouwing en nieuwe ontwikkelingen. Ook hiervoor is aldus een afdoende motivering terug te vinden in het bestreden plan.

31. Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partijen de schending van de aangevoerde bepaling en beginselen niet aannemelijk maken.

Het middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, elk voor de helft.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf maart 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

|                   |                                   |
|-------------------|-----------------------------------|
| Pierre Lefranc,   | wnd. kamervoorzitter, staatsraad, |
| Jan Clement,      | staatsraad,                       |
| Stephan De Taeye, | staatsraad,                       |
| bijgestaan door   |                                   |
| Silvan De Clercq, | griffier.                         |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Silvan De Clercq**

**Pierre Lefranc**